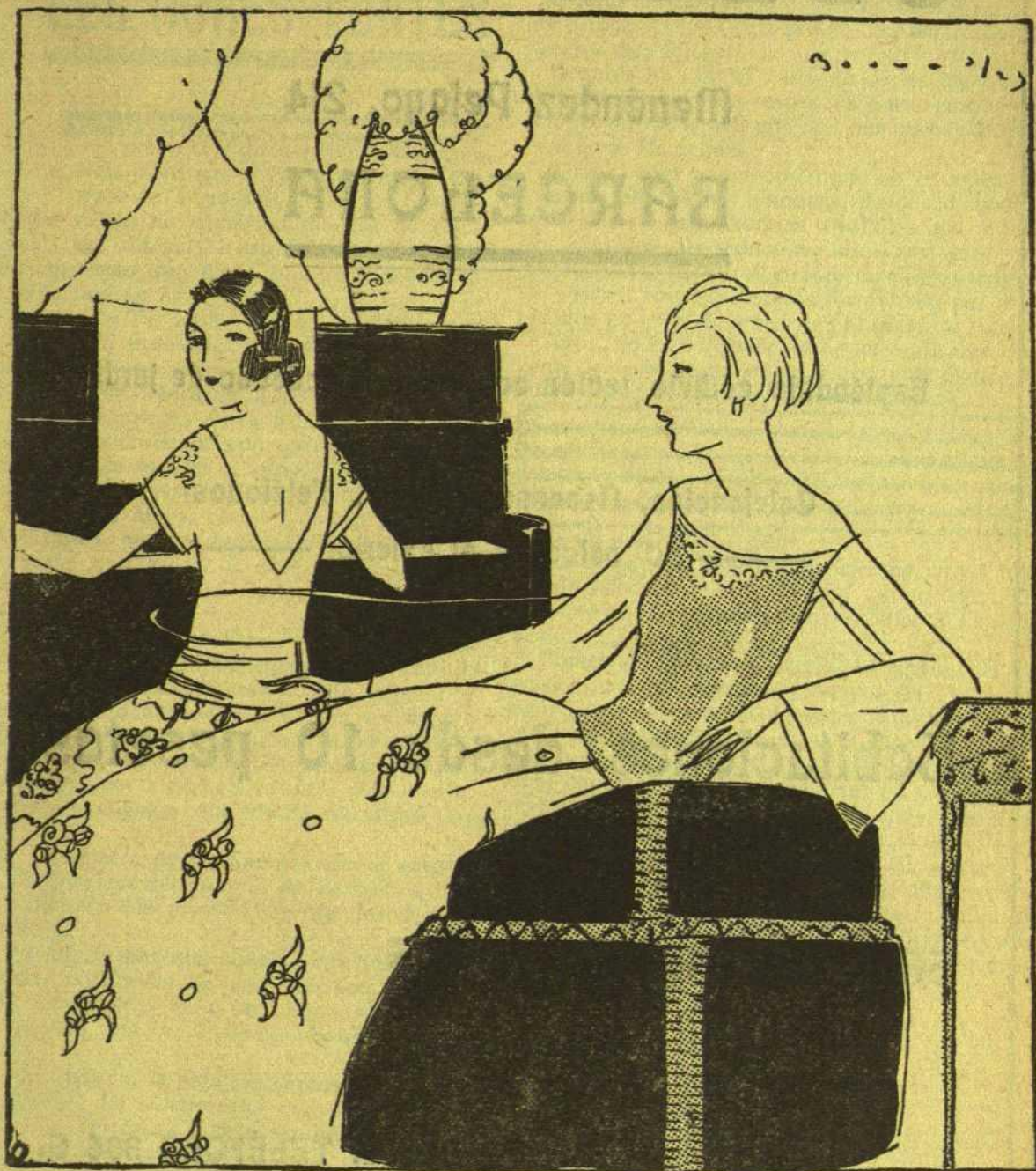

PAKITU

—Per què, quan una es casa, es diu que dona la mà al nuvi?
—Perquè, casant-se, ja no la necessita.

Aquest número ha sigut passat
per la censura militar.
AUTORIZADA SA LLIURE CIRCULACIÓ

ODEÓN HOTEL

Menéndez Pelayo, 214

BARCELONA

Espléndido edificio recién construido y rodeado de jardín

Calefacción, Ascensor, Baños, Teléfonos

— 50 balcones al exterior —

Habitaciones desde 10 pesetas

SALONES PARTICULARES

Encargos: TELÉFONO 306 G.

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 1753 A

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3—

Estranger 4'60

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.

LES HORES TONTES

sobre la vida alegre de Barcelona
i els pisos per llogar, passant pel «se-
nyor de Terrassa».

Oi que vostès no trobarien manera de lligar
conceptes tan distants i estrafolaris? Doncs jo
els ben prometo que tenen una relació ben es-
tret, com podran anar veient.

El senyor de Terrassa—que no ha d'ésser pre-
cisament de la *industrial ciudad*, sinó que a lo
millor és del Poble Sec—és aquell tipus tan co-
negut i popular d'ençà de la gran trifulga euro-
pea, que cria panxa, porta *leontina* d'or grui-
xuda com una corda de pou, gasta barret fort i
paga els ressopons amb el talonari de xecs.

Fins fa poc, aquest bon senyor, que traficava
amb mongetes, arròs, carbó i demés productes
indispensables per fer bullir l'olla, feia de les
seves sense que ningú li dongués el «¿quién
vive?», ni es cuidés de vigilar les operacions
seves.

Amb aqueixa llibertat d'impremta l'home ana-
va tirant de la rifeta i arreplegava els bitllets de
banc amb un sac, com si anés a collir papers.

Això li permetia tirar de veta per tot arreu;
sopar als concerts, tenir meuca fixa, encara que
per mantenir-la s'haguessin d'ajuntar tres o qua-
tre companys per a que els resultés més *acomodo*,
i fer un consum d'autos de o'60 que feia
fredat.

Tota l'Esquerra de l'Eixample estava empa-
stifada de *queridas* del «senyor de Terrassa», que
monopolitzaven els pisos de trenta duros i les
raspes de deu.

No ho dubtin pas que aqueixa era una de les
causes de l'escassetat de pisos, car tots els pro-
pietaris s'estimaven més una llogatera *pensi-
onada*, que no una família amb criatures, sogra
i lloro.

Per altra banda, la vida «cabaretesca» es man-
tenia gairebé del «Codorniu» que destapava el
«senyor de Terrassa» i dels sandwichs que es
crusprien les seves amigues.

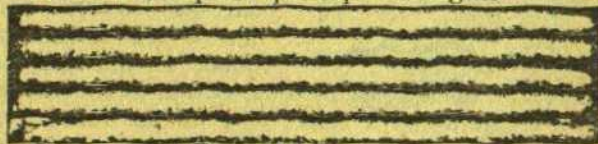
pobre «senyor de Terrassa» ha vingut a *menos*
ha tingut de retallar el seu pressupost d'una
manera considerable.

D'aquí ha vingut que la rebaixa del sucre i
les comprovacions dels pesos, han determinat la
misèria dels foiers.

Després ha vingut l'abandó de les meuques i
el desllogament dels respectius pisos, com podrà
comprovar tot aquell que faci una passejada pels
carrers de Barcelona.

Abans, com tots recordaran, no es veien als
balcons més taques blanques que les d'aquelles
misterioses i cabalístiques tovalloles que indica-
ven *via libre* als seductors, als «capritxos»; les
mateixes que en altres circumstàncies es tenyien
de vermell com els senyals ferroviaris, per indi-
car que no es podia entrar en el *túnel* de l'amor.

Avui, no hi ha carrer on no es vegin una dot-
zena de fulls de paper de barba enganxats per
les branes dels pisos que esperen llogater.

Es un mal? Es un bé?

Nosaltres ens guardarem molt de donar una
opinió concreta sobre un punt tan delicat i vi-
driós, perquè no tenim ganes d'anar a l'*estari-
bel*.

Només direm que el veritable corrido hi ha
perdut, perquè mentre el «senyor de Terrassa»
anava gras, ell tenia amigues a dojo sense cos-
tar-li un quarto; i ara, ja ni el consol li queda
de *camelar* a la senyora del susdit «senyor», per-
què, com que aquest no pot matar l'estona fent
cràpula als pisos de l'Eixample, acontenta a la
dona cada nit, i com que totes les senyores Tuies
van tipes, no hi ha res a fer.

Al veritable corrido no li queda altre recurs
que el de fer com els *toreros* fracassats: tallar-se
la *coleta*. I per si l'exemple pot encoratjar-los a
fer-ho, els direm que en aquesta casa ja fa temps
que tots ens l'havem tallada.

FAULA

Després de dotze anys de festejar,
per fi en Josep Maria es va casar.
Qui posa un peu en el camí del *vici*,
no para fins que cau al precipici.

VUITTS I NOUS

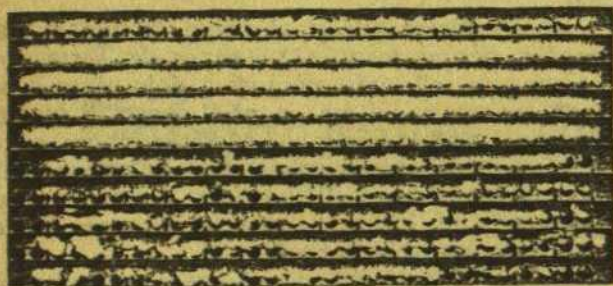
L'ANUNCIADA vinguda dels reis ha portat el trasbals a moltes llars *bien*. Els que són nobles, ja per ranciò dels pergamins, ja per la influència de les pàfies, no s'entenen de feina donant llustre a ses coronas. Això d'anar a una recepció règia, o a la funció de gala del «Liceu», no és cosa que passi cada dia, i l'aristocràcia, de la sang o del comerç i la indústria, s'amaneix a fer un bon paper.

Ja hi ha noble que parla castellà al servei per estar bé de *ceceyu*. «Ascucha, Quima! Tráigame los ahorros, que quan la casuela las estovallas se hacen malbién...», li diuen per tot dia.

Altres, s'emproven el frac, prenda que sols gasten una vegada cada cinc anys, i comproven, amb el disgust que és de suposar, que les arnes han fet de les seves. En conec un que fins ha arribat a aprendre de modals, que ja és el comble.

Preparem-nos a riure, car, no ho dubtin: a la nostra aristocràcia només la guanya, en el ram de la cursileria, una classe: la de cronistes de salons...

NOTA DE LA CAPITANIA GENERAL

A la Capitania General, el dilluns a la tarda, ens facilitaren la següent nota per a la seva publicació:

«No es cierto, como dice el Noticiero Universal del día 10, se haya prohibido por la autoridad gubernativa de Gerona el baile de sardanas.»

DIALEG INNOCENT

—Mamà! Mamà!
—Què vols, maco?
—Saps? Ja pots preparar-te a netejar les sabates del papà...

...

Els tauròfils estan que treuen foc pels queixals. Aquest any la temporada ha sigut escanyolida, de nyigui-nyogui, ensopida, insignificant. El públic guilla del *torin*. Li ha passat la ceba. Té altres cabòries. L'aficionat castís es queda sol i es desespera i renega del futbol, que se li ha emportat la parròquia.

I té raó l'aficionat castís. El futbol l'ha tirat per portes. Car, avui en dia, l'ésser soci de l'«Europa» o del

«Barcelona» és de bon to, i, en canvi, l'ésser *aficionado* resulta més exòtic que pendre «whisky» amb escudella, o orxata amb benzina.

El muscle ha ensopit a les banyes. Es inútil fer-hi gastos. Si jo fos de l'amo de la Monumental, en faria un estadi i m'hi faria barba d'or.

...

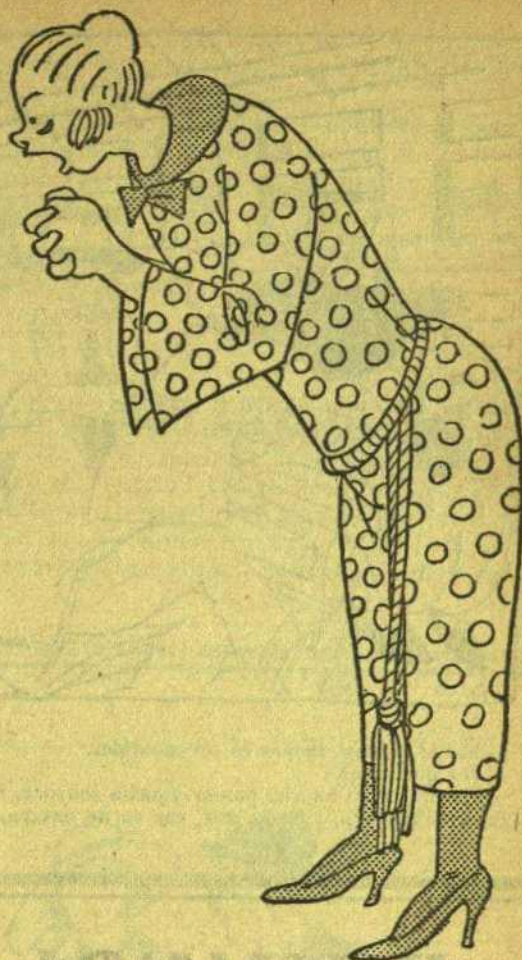
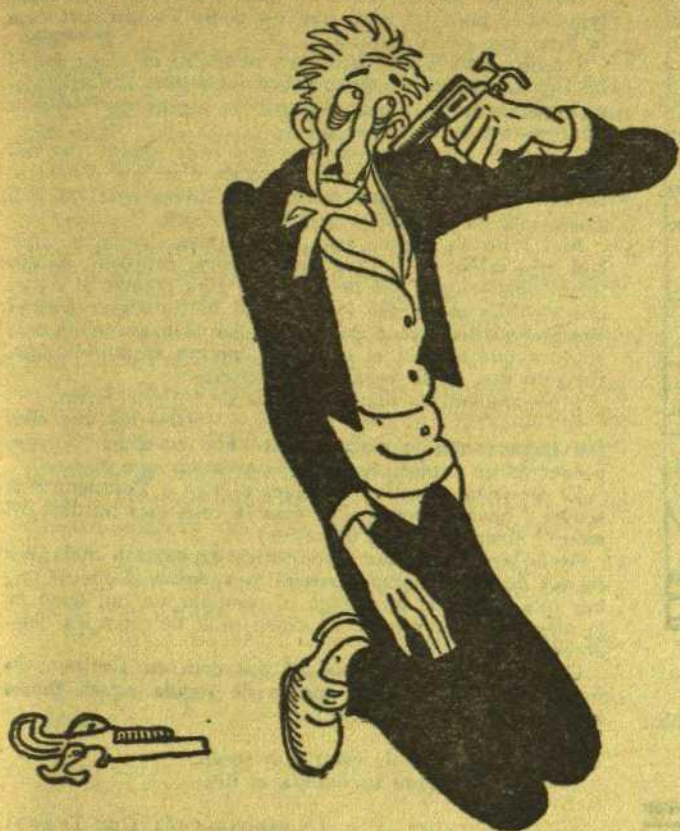
«Un kilómetro tiene aproximadamente unos mil metros», va dir cert dia memorable en Forgas. «Un quilo té aproximadament 700 grams», deien fins ara els forners, i encara, sobre aquests 700 grams *legals*, hi feien *moros*...

Però ara els fan la llesca. Ja s'ha acabat això de què siguin ells qui la facin. Ara els fan donar el pes, i el que no acaba de fer el pes, el penyoren. Ara, un quilo són mil grams. Si fóssim d'allà dalt, ara, aquí, hi fariem un pet de xistos. Allò de *las manos en la masa*, de què la cosa té miga, de *meterlos en harina* i de què no està el horn para bollos, ens vindrien que ni pintats...

—Ja ho farà la minyona, fill meu.
—Sí, sí, la minyona! No te'n refiïs pas. Ara acabo de sentir que li deia al papà: «Si no les trobes bé, digues que te les netegi la teva dona ximplet!»

—No s'esveri, senyora, que no té importància. A mi, això, m'entra per una orella i em surt per l'altra.

LA GILETTE

El senyor Llímona, com que es veia tan sol, a l'edat de trenta anys resolgué casar-se.

I es casà, *nada menos*, encara que ignorant-ho, amb una ex-cupletista del «Palace», la qual era tan gelosa, que, minut que ell tenia de llibertat, minut que ella empleava en vigilar-lo.

L'altre dia al bon senyor se li va trencar la màquina d'afaitar, i l'home anava tot preocupat cercant on devia viure el representant per a que li vengués una peça de recanvi.

Tot esmorçant agafà *La Vanguardia* i quasi d'esma s'entretingué llegint els petits anuncis.

De sobte dels seus llavis en sortí una exclamació d'alegria.

—Escolta, noia. Ja he trobat lo que cercava: la Gillette!

I ella, pensant amb antigues coneixences, li contestà:

—Doncs, mira: ja sabràs el pa que s'hi dóna amb aquesta xicota!

FILOSOFIA BARATA

On la dona va a fer mal,
rar és que hi deixi senyal;
puix la dona és previsorà
en tot, per tot i a tothora.

—

Estic cansat de llegir
per quin fi fou criat l'home;
prò ningú m'ha pogut dir
per quin fi es crià la dona.

—

En poble que ets foraster,
a la vegada segona
que vagis a càl barber,
aprofitarà l'estona
preguntant fins sapiguer
què en el poble vas a fer,
si ets casat, vidu o solter,
d'on ets fill i qui t'abona.

—

Demanar seny a un cadell,
és pouar aigua amb cistell.

—Mare! Aquest senyor és un mentider.
—Per què, noi?
—Perquè, quan ha vist passar aquella senyora, ha dit: «Va de primera!», i no és cert, car va de tercera...

:: FEMINAL ::

Un dels temes que mai perdran actualitat entre les senyores, és el que fa referència al servei domèstic.

Antigament, les minyones eren més fides, tenien més interès per la casa i no eren tan cap-verds com ara. Tota la seva ambició consistia en sortir un cop cada mes i en portar cada any uns quants drets a la Caixa d'Estalvis.

Si tenien relacions, era amb permís dels amos; i com que, per lo regular, enraonaven amb un dependent adroguer del mateix barri, sols festejaven en el moment d'anar a cercar un xavo de safrà o tres unces de sucre. Venien a cobrar tres duros al mes, i la que en tenia quatre, ja es feia dir «sí, senyor».

Demés, tenien *modos*, principis i vergonya. Quan la senyora les reptava, se'n guardaven bé prou de contestar; abaixaven els ulls i se'n anaven totes moixes cap a rentar els plats.

Allò eren minyones! Però, avui... Ai, Déu meu Senyor Pare, perdoneu-me!... Avui, creguin que n'hi ha un tip, i que no ho sap ningú més que el que s'hi troba.

Així que arriben del *pueblo*, ja es fan riçar les patilles; es compren *polvos*, pintures i perfums—si és que no els agafen de la senyora,—i, pintades com unes mones, presumeixen més que un regidor dels nous. En tocant a sortir, ja se sap: no es volen quedar a casa cap dia de festa; i, total, per què? per anar a Doctrina o a visitar parents, com abans? Ca, barret! Al cine, al cine; o al ball; o allí on en diuen «La Bohèmia», que diu que està ple d'homenots que totes les rebreguen.

Això, si no s'esgarrien i van de dret a un lloc que

tinc entès que en diuen a can Prim, que és un mar *proceloso* on naufraguen totes les virtuts d'aigüera.

No és que una servidora hi hagi estat mai, Déu me'n reguard!; però tot això que els conto és tan cert com la llum que ens il·lumina.

I amb aqueixa conducta tan *relajada*, és clar: no hi ha cap noi de casa bona que estigui segur. Els mals-de-cap que hem de passar les pobres mares per guardar l'honestat dels nostres fills!

Com més confiades estem perquè hem agafat una minyona que fa un posat com si acabés d'arribar d'Arbeca, resulta que ja us han arrencat la innocència del noi gran, i, de vegades, fins la del petit i tot.

Ah! I no els digueu res... Que arriba l'hora de dinar i el més calent és a l'aigüera? Doncs, muixoni, perquè tenen una llengua que fa por. Que s'ha cremat el sopar, que els llits estan per fer, que no hi ha aigua fresca? Resignació, i res més que resignació. Allí no hi ha més senyora que elles, i el que elles fan no es pot discutir. Creguin que jo de vegades em feriria.

I no toquem els *moros*; no els de l'Abd-el-Krim, sinó els que elles fan quan van a la plaça; d'això que en diuen la *sisa*, perquè és un capítol de lo més particular que hi ha.

El *fer-se* un parell de pessetes diàries a l'esquena dels senyors, ho consideren elles com la cosa més natural del món, i si no t'agrada, deixa-ho!

Això sense comptar que no es troba cap noia per menys de deu a dotze duros al mes, *salvo* el cas de trobar una enza que no sàpiga ni remenar un ou, feina de lo més fàcil i corrent, com saben molt bé totes les lleidores.

Creguin, creguin que no sé pas com en sortirem. Jo no hi veig més solució que la de seguir aquell famós aforisme en vers, que diu:

Si vols estar ben servit,
fes-te tu mateix el llit.

LA BARONESA DEL CIRI-TRENCAT

ANADA I TORNADA

En Ramon estava cavant el jardí del senyor Solé, i el senyor Solé contemplava a en Ramon com cavava.

Però el senyor Solé va observar que en Ramon no enfonsava prou el càvec, i a la fi, no podent-se aguantar, va dir-li:

—Escolteu, Ramon. El càvec s'ha fet d'aquesta llargada per a que s'enfonsi tot a la terra...

—Està bé, senyor Solé...

A la nit, el senyor Solé, que malgrat ésser tan cerca-raons era un bon home, obsequià a en Ramon amb un got de vi. Però no va omplir-l'hi. Ben bé n'hi faltaven tres ditets.

—Senyor Solé—va fer en Ramon somrient amb picardia.—Sap què li dic?

—Què?

—Que si s'han fet els gots alts fins aquí, és per a que s'omplin del tot...

El senyor Solé va acabar d'omplir-l'hi.

EL QUEIXAL

En Jaumet, el petit negociant de fruites seques, tenia una dona que, quan la miraves, et deixava veient visions, de tan formosa que era.

Els seus ulls negres relluien com el sol, i quan el somriure entreobria els seus llavis rojos com la magrana, deixaven veure unes dents blanques i fines que semblaven pedretes de neu.

Era alta, esvelta, ben formada, i la seva edat no passava dels vint-i-vuit anys.

Amb totes aquestes gràcies, la Pilar no era pas feliç. Sempre estava trista.

En canvi, el seu marit, en Jaumet, passava dels cinquanta, i encara que de jove havia fet molts abusos, i la seva vellesa havia sigut molt prematura, sempre estava alegre.

Així estaven les coses, fins que va instal·lar-se davant mateix de casa seva aquella barberia, i llavors varen canviar-se els papers; ara era la Pilar la que estava sempre de broma i en Jaumet era el que estava trist.

Què havia passat a aquell matrimoni, per fer-se aquell canvi tan sobtat?

En Jaumet no ho sabia pas, i la Pilar... no ho sabem.

Un matí, al llevar-se, deia la Pilar, gemegant:

—Ai, Déu meu! I quin mal de queixal i quin dolor més fort!... Jaumet, me'n vaig a casa el barber per a que me l'arrenqui.

Sapigut és que, en els pobles, antigament, els barbers també feien d'arrenca-queixals.

—Vés, esposa meva — contestà ell; — però no triguïs gaire, perquè cada vegada que surts sola sembla que em treguin un tros del meu cor!

—No tinguïs por; un cop estigui llesta, de seguida vindré.

Al cap de mitja hora la Pilar comparegué, més vermella que un bitxo, i amb la veu alterada digué:

—No me l'ha pogut arrencar; solament me l'ha empastat. I diu que demà, sens falta, hi torni.

En Jaumet se la mirà i, sense dir res, sortí de la botiga.

—Es que sospitava alguna cosa? No. Però ja li semblava sentir la fortor de banya cremada.

La funció d'anar la Pilar a casa el barber s'havia repetit varies vegades, i mai li acabava d'arrencar aquell ditxós queixal.

Per fi, en Jaumet, ja escamat de tants viatges, resolgué aclarir el que anava a fer la seva dona cada dia a casa el barber.

—Cisquet! — cridà, compareixent un vailet que tenia per a fer la neteja de la botiga. — Avui,

quan la senyora vagi a casa el barber, tu, sense ésser vist, mires el que li fa a ella, i corrents véns a dir-m'ho.

—Molt bé, senyor Jaumet — contestà el petit.

Al cap de pocs moments vingué la Pilar i va dir molt carinyosament al seu marit:

—Avui sí que ja és l'últim dia que hi vaig. Si avui no me l'arrenca, ja no hi tornaré més. Aniré a un altre.

—Vés, vés — féu ell per tota resposta.

—Senyor Jaumet, senyor Jaumet! — cridà en Cisquet, arribant corrents com un boig a la botiga. — On té els queixals la senyora Pilar?

—Tu diràs, pau! On els tens tu? A la boca!

—Oh, no, senyor, no! Jo, amb els meus ulls, he vist que el barber n'hi treia un de llarg així... (i assenyalà el seu braç), però no era de la boca!

—Tingui compassió de mi, que em falta lo millor de la vida...

—Pobre home!

—Sóc cec...

—Ah! Em creia una altra cosa...

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1429

INFORMACION DESINTERESADA

UN GRAVE CONFLICTO, RESUELTO CON SALERO

(Noticias diarias y por días)

DIA 8 DEL QUE SOMOS

Destitución.—El alcalde ha destituido, porque hacían el ronsa, a 2,000 empleados municipales, de toda mena. Reina expectación.

DIA 9.

Reunión.—Los 2,000 empleados, a los que se ha dado la lata, han celebrado una reunión clandestina en la plaza de Cataluña. Se han dicho epidemias. Los acuerdos son graves, pero se confía en salvarlos.

DIA 10

Manifestación.—Los dos mil cesantes de la Casa grande han hecho una manifestación por la calle de Petritxol, que ha resultado accidentada, pues a tres les ha cogido un accidente (uno cada uno, ¿eh?) delante a la insuficiencia del local.

DIA 11

Preocupación.—El alcalde se preocupa del problema de los dos mil sin trabajo, que arman mucho hervido. Témesse mandanga. Se ha acuartelado la guardia urbana.

DIA 12

Proposición.—Después de 247 consultas con Madrid, San Pedro de Gallinacs y Mas Gumbau, el alcalde ha propuesto como solución al esparverante conflicto, derribar el monumento de Pitarra, a fin de dar trabajo a los sin idem. La idea ha caído bien, como las rifas.

DIA 13

Solución.—Los dos mil ex empleados municipales han dicho uva a la solución propuesta por la Alcaldía y mañana comenzarán a trabajar como unos negros. La solución ha sido acogida con entusiasmo, aunque no indescriptible.

DIA 14

Acomodación.—En vista de que todos los dos mil empleados ex empleados son de casa buena, el alcalde ha decidido que pasen a oficinas, encargándose de tirar a tierra el monumento las brigadas municipales, que hi tienen más traza.

DIA 15

Satisfacción y Recomendación.—En este mundo de monas los problemas más problemáticos tienen solución. Pero la

mejor solución es la de Aceite de Hígado de bacalao, que prepara el apotecario José Hipo Foslito, en su farmacia del Ninot. Vale sólo tres pañas y es poner aceite en una luz.

ESTIRABOTES

Con este sugestivo y aclaparante título, nuestro amigo, si que también peluquero de señoras, Pepe San Dunga, ha dado a luz, con toda felicidad, un libro de poesías comunistas, que se hacen decir sí, señor.

«La moda al delirio lleva
y la mujer, con gran barra
por seguir la moda nueva,
se encoloma el traje de Eva,
pero sin hoja de parra.»

Esto, ni Comas Solá, ni Foronda, ni García Prieto, lo xafan mejor.
Y de esto, ¿que? Se titula «Milicia azul».

«Una raspa, a pasear
se ha ido con un soldado
y un ratón la ha hecho gritar.
—Pues no se debe asustar
con un guerrero a-zu-lado»

K. BRETAS

Perro. de caza y pesca, se vende aco- modo. Come de todo. Muestra gran predilección por las criaturas. Razón: Bético, 6,492 A.

UN GOLPE DE MANO

En Villabajoca de Dalt, el apotecario, que es poca suelta, ha dado un golpe de mano. La víctima ha sido el secretario, que hace lecho. —Corresponsal.

Nota.—No se crean pas que el apotecario es un conspirador, eh? Es que se barajó con el secretario y le ha dado un tanto con la mano del mortero. Lo que hay, es que nuestro corresponsal es un pallús.

Ama de llaves, discreta, a ser posible sordo-muda, desea viuda joven que recibe a mucha gente. Razón: Bético, 600.

AGRICOLAS

Nosotros, mal nos está el decirlo, somos más liberales que Riego, el inventor de las mangas. Por esto nos empipa que el gobierno se meta con la agricultura, que con el pan de cortezas es el sostén de las familias.

No te dejan sembrar tabaco. No puedes sembrar cacahuets en la vía pública. Y como si fuere poco, ahora te salen en que se prohíbe sembrar el pánico.

Nosotros no sabemos pa que clase de planta o fruto es el pánico, pues de agrícola tenemos tanto como Vidal y Guardiola de sabio, pero protestamos, como protestamos el día en que prohibió a Alarma dedicarse al tarrós.

Decimos, pues, si hace o no hace, lo mismo que dijimos cuando se prohibió sembrar a Alarma.

UN MALENTENDIDO

Dijimos en nuestra edición de ayer que al costado de casa había un perro que bordaba al calado. Hemos recibido 72,000 cartas en que se nos dice bolerós. Tienen razón. Fué como aquel que le coge un ataque de heridura en los toros, que es un mal-en-tendido.

La mujer que nos recoge las burillas, vino y nos dijo:

—¿Sabéis aquí al costado? Hay un perro que borda cada día al Calado.

Y nosotros, que ensumamos las noticias de 1/2 hora lejos, lo pusimos en el diario.

Ahora lo hemos esbrinado todo. El perro de Marras (el vecino del lado se dice Marras) le tiene a nuestro mozo de toilette, que se dice Calado, y siempre que le ve, le borda.

¡Es muy grande Barcelona!

Señorita para doncella se ofrece. No es respondona, pues ha sido telefonista. Bético, 26, 3.º

ROMPECUELLOS

El badar es libre. Desde este momento histórico proclamamos la libertad de estar a 3/4 de 15. Ni uno solo de nuestros 64,792 lectores—sin contar los peluqueros—han encertado el problema psico-ferroviario del otro día.

¡Pero venid acá, pablos! ¿No veis que cuando se crucen los dos carriles estarán a la misma distancia de Barcelona? ¡Ya sois palluses, ya!

A ver ahora si sabéis ¿qué es aquello que tiene un palmo de larga y la cabeza gorda, y se chupa y si no se lava hace tuf?

Si caéis os regalaremos un permiso para pasar por la Rambla de 3 a 4 de la madrugada.

—A casa, tots posem. Jo poso pels pintors, i la mare...
—També?
—No. Ella posa... sangoneres.

—I no l'espanten els homes?

—Ai, no, jove! Jo, això dels homes, ho tinc molt per la mà...

O CINQUES, JA QUE TOT VE DE CINE

ENCARA que no tenim l'alt honor de conèixer personalment, estàvem ja més que tips del príncep Guillem de Suècia i de sa cacera a l'Àfrica Central; ves quina necessitat havia de què nosaltres, tan decents i tan morals, veiéssim aquelles donotes panxudes i nues, amb mitja pesseta de cordilla al pit i uns llavis dels que semblen de bou!... Molt més, sapiguent que la nuesa excita de seguida el desig de la comparació, mental almenys, i que per tal causa totes les Mimis, Fifts, Mercenets, etc., etc., que freqüenten el «Salón Cataluña» despullen ara amb la imaginació a tot el que se li posa davant, per respectable que sigui; figurin-se vostès les tribulacions d'algunes mamàs que no arriben en panyos menors ni a l'estètica del ximpanzé; i no em diguin res dels senyors seriosos que volen anar cap al Sudan per a arreplegar indígenes; diuen ells que amb una capseta de «Pírules Orientales» anirien molt a l'hora, i fins cert punt tenen raó, què caratsus!; hi ha moltes nenes que presumeixen al Ritz i no serviran ni per a fer de meuques al Congo belga.

Reduint-nos a la pel·lícula, l'hem trobada un xic pesada i molt inferior a les dues que ja hem vist no fa gaire del mateix gènere; només es veu el viatge d'un senyor per terres que ens són desconegudes, però sense cap atractiu de film, i encara volguent donar-nos gat per llebre; aquells gorilles (hi ha un que s'assembla molt a en Sánchez Guerra) que surten enterament *fiambres* no saben en vida els pobres, que després de morts serien *col·legues* d'en Douglas..., amb avantatge!...

Al «Coliseum» hem vist la setmana passada a en Wallace fent «De pies a Cabeza», una comèdia d'aquelles tan americanes que *priven* al sexe dèbil; en Wallace fa de dependent d'una *alfareria*, però resulta que és una Mado Minty ballant, i alterna el shimmy amb la venda dels *pucheros*; així aconsegueix fer-se una *dansense*, gua-

nyar diners i moltes coses més que no es veuen perquè s'acaba la pel·lícula. No està mal, però ell, si visqués, s'empenyaria potser de què li diguin *malogrado* a tot arreu on l'han anunciada.

Vam anar al «Kursaal» a veure la Nazimova i Valentino fent «Eugènia Grandet», que valia la pena de passar-hi l'estona; en canvi, al «Pathé», segueixen amb els *refritos* d'en Charlot, i sembla que no els vagi malament, encara que tots siguin més antics que «La carne flaca». Després que acabin, estrenaran pel·lícules de «Taribio» i «Salustiano».

Ja ho veuran vostès...

L'ALTRE

LA LLEGENDA

LA senyora Agneta ja feia temps que venia observant que sa filla, la Sió, anava arrodonint-se de cintura.

De primer, no va maliciar. Allò devia ésser que la xicota s'engreixava. Però al cap d'unes setmanes va començar a sospitar. Si fos que...? Sols de pensar-hi, s'esgarriava!

En parlà amb el seu home, en Ramon, i aquest s'ho prengué a broma.

—Ves si la noia...! Fuig, dona! Tan innocent! Si encara no sap, la pobra, si és mascle o femella!

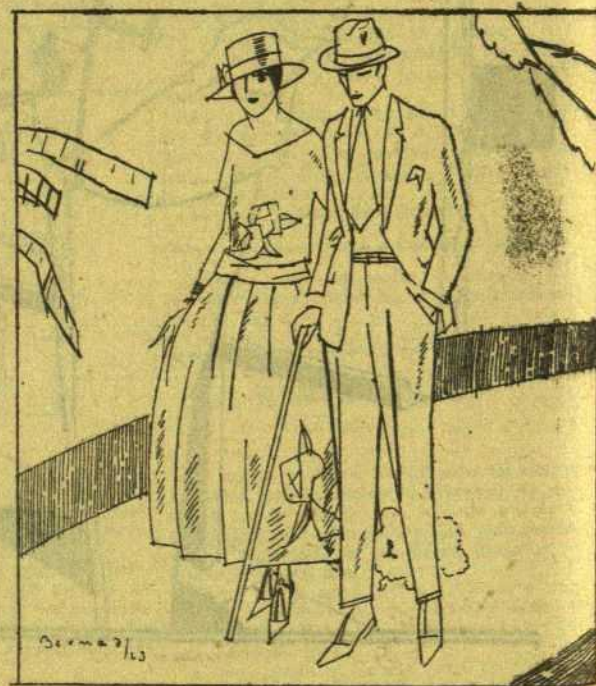
—El que et dic, és que cada dia *abulta* més...

—Bah! Il·lusions!

—Es que el veïnat s'hi ha fixat i murmura!

—Es una llegenda!

—Bé, sí, però no em negaràs que és una llegenda que va prenent cos!

—Peret, estic enguniosa. Tinc dues faltes...

—I perxò t'apures? Jo, el curs passat, en tenia dotze, i el vaig aprovar.

—Què prens, vermut o «amer»?
—Veuràs, estava en dubte i he fet el que diu la dita:
«Ante la duda, absent».

XAFARDERIES TEATRALS

Ha començat la titànica lluita de l'empresari contra el fred, puix ja se sap que quan el termòmetre se'n va per baixúries, la gent es queda a casa com si hagués fet una prometença; i com que la taquilla, el mateix que la boca i la dallonses, no admet raons, el bon empresari, així que els nassos comencen a tornar-se vermells, es posa a rumiar com un mal esperit: «Què faràs? Què no faràs?», per allò de què, qui no té pa, totes se les pensa.

Així hem vist com el senyor Delgado—que no té res que veure amb en Prim,—empresari del «Tivoli», ha tingut la bona pensada de fer-hi debutar la gran companyia de revistes Velasco, amb la reposició del famós «Arco Iris» convenientment apedaçat, i el públic ha dit: «¡viva!»

Bueno; s'ha de dir que es tracta d'una presentació que fa venir sanglot, però aquest se'n va tot seguit, perquè us el fan passar amb un pet de xicotes que quitan el hipo.

Els del «Còmic» han agafat un truco que també dona bon resultat. La versió castellana de «Batalla de reines», temps ha ni representada en català, amb lo qual ja tenim una obra més, que servirà per a estrechar lazos.

La companyia del «Goya», que tampoc dorm, ha volgut posar com esquer un dels més sorollosos èxits parisencs, com és «El timbre de alarma», amb el qual no hi té res que veure l'acreditat pintor d'estranyeses artístiques don Salvador.

Es tracta d'una comèdia amb voravius de vodevil, però d'una construcció més sòlida que la pedrera del Passeig de Gràcia. Hi surt un corrido a qui Nostre Senyor i el reuma li toquen el cor—és un dir, perquè el reuma li deu

tocar una altra cosa,—que, després d'una temporadeta de quietut, té un *punto de contrición* i es torna tan bon home, que fins respecta la dona d'un senyor que té pa a l'ull.

La companyia Díaz-Artigas va brodar l'obra com si fos un mocador, i el públic ho va trobar tot molt rebé.

Els del «Barcelona», per fer pujar la temperatura, ens van oferir una comèdia, per cert molt bonica, que es titola «El pan nuestro». Podem assegurar-los-hi que té molta miga i que els encarregats de despatxar-lo, senyors Alba-Bonafé i companyia, donen el pes exacte.

La companyia d'«Eldorado», per la seva banda, sembla que també ha trobat la manera d'escalfar el teatre amb «La luz de Bengala», del famós mestre Guerrero, que d'ençà de «La Montería» guanya més pessetes que en Vidal i Guardiola.

Però els que veritablement es preparen per fer calderades, són en Gibert, de l'«Apolo», amb «El dictador», cantat per en Sagi-Barba, i en Roc, del «Victòria», amb la celeberrima «Doña Francisquita», que ha despertat més expectació entre la gent de teatre que el famós decret sensacional del Directori.

Déu faci que en la lluita plantejada entre el fred, que ja apreta com una agència executiva, i els empresaris, en surtin aquests victoriosos.

L'HOME DE LA CONXA

LA FORÇA DEL COSTUM

El senyor Bonet era el que es diu un bon home en tota l'extensió de la paraula... Tan bon home, que la seva dona en feia el que volia, és a dir, que el senyor Bonet era un veritable esclau de la costella (fins deien si qualche volta el tustava).

A l'oficina on treballava el senyor Bonet, ja tothom ho sabia; però era tan bon home el pobre senyor, que, en lloc de burlar-se'n, tothom el planyia sincerament. I així, quan, a voltes, arribava tard, bo i queixant-se de què la dona no es trobava bé, que havia passat mala nit, que havia tingut de vetllar-la..., tothom el compadia i l'aconsolava...

Vingué un jorn en el qual el senyor Bonet no comparegué fins l'endemà, i ens assabentà que la seva dona l'havia deixat per sempre..., és a dir, que havia mort. I, la veritat, per més que això no sia gaire cristià, tothom en restà content d'aital nova..., tothom menys el senyor Bonet...

Quan ens creiem que, morta la seva dona, el bon senyor Bonet es tornaria un altre i fins es rejuveniria, lliure del corcò de la costella, succeí el contrari, puix cada dia el vèiem més trist, més las, més magre... Fins que un bell jorn el pobre senyor Bonet no vingué més a l'oficina... Havia mort... Havia mort de consumpció.

El pobre senyor enyorava els crits, els cops, els planys... Enyorava a la seva dona... La força del costum!

AL VOLTANT DEL MUNDO

EL CANYET, A CAN TUNIS

Els habitants de la simpàtica reconada del Canyet, prop de Badalona, lloc on hi ha instal·lat el cementiri dels cavalls, el dijous, quan es despertaren, reberen la consegüent sorpresa en adonar-se que el cementiri havia desaparegut.

El nombre de cavalls enterrats passava de 139,000, i es veu que n'hi havia uns quants que estaven «picats» i es van sublevar.

Calculin vostès un cementiri que desenrotlla una força de 139,000 cavalls (HP.), si podia córrer!

S'ha esbrinat que el cap del motí fou un cavall del «Picadero Americano» que llua la còrpora en tots els casaments de luxe, i que tenia la pretensió de què li aixequessin un panteó.

CUINA VOLCANICA

Com tots ja saben, el volcà Vesubi és contínuament objecte de visites d'estrangers que van a la recerca de noves impressions i de sensacions desconegudes.

Un antic fondista del Trentí, ha tingut una pensada enginyosa que segurament li proporcionarà un sac de lires.

Ha muntat un restorán al cim de la muntanya volcànica, i amb el foc del Vesubi hi cuina, estalviant tota mena de combustible. Tot això, que sembla fantàstic, queda ridícol al costat del negoci que fa durant el temps dels bolets. Els bolets de la muntanya volcànica ja neixen a la brasa.

na de combustible. Tot això, que sembla fantàstic, queda ridícol al costat del negoci que fa durant el temps dels bolets. Els bolets de la muntanya volcànica ja neixen a la brasa.

LA DONA MÉS GRASSA DEL MÓN

Es diu Eleutèria Karkassa i viu a Kassapolls (Alaska). Fa 1'39 metres d'alçada per 3'47 d'amplada. Menja, per dinar, tres conills, un quilo d'arròs, seixanta arengades i dues síndries.

Els veïns de les cases del voltant tenen de viu-

re en cases de fusta, perquè quan l'Eleutèria fa una ventositat corren el perill de quedar-se a la intempèrie.

Pesa 273 quilos, i per a comprovar el seu pes té de recórrer a les grues del port, car les bàscules són insuficients.

La seva mare va morir de part.

Té la mania de gastar bromes pesades.

COM ES GRADUEN ELS TERMÒMETRES

Es en extrem curiosa la manera com es graduen els termòmetres. Com que del mercuri no se'n fia ningú, prova d'això que els metges l'han substituït pel «606», l'Acadèmia de Ciències de Cà l'Esquinça Katres comprova l'exactitud de tots els termòmetres abans de què surtin al mercat.

Per aquest afer tenen un pobre home que a cada dit del peu hi té un «ull de poll».

Aquest home és sensible a tots els canvis atmosfèrics i els seus peus indiquen sempre la temperatura exacta de manera que no falla.

Un milionari nord-americà que va tenir una pulmonia, no fiant-se dels termòmetres, pretenia llogar-lo per a posar-se'l sota l'aixella, però els membres de l'Acadèmia van resistir-se.

ELS «EXTRA-FUTURISTES» IMMORALS

Vénen a ésser una mena de taquígrafs del pensament. A Itàlia han assolit un èxit sorollós, tan sorollós que no ha quedat una cadira de la Sala de Conferències de l'Ateneu del Tirol.

Una de les poesies diu així:

Mira, veus? (El geste ja el deuen suposar)
Tinc uns d'això com un «toro».
«Moro».
«Coro».
Compra'm un lloro.
Jo te'n faig mitja! (Altre geste subversiu)

L'Eter. — El Sidral. — El «Sándalo».
Exterminen les puces!
Ai, què tinc!
Ai, què em passa!
No hi ha com l'aigua de cierons
per curar les... (Ja s'ho deuen pensar)

LANG-HUSTINUS

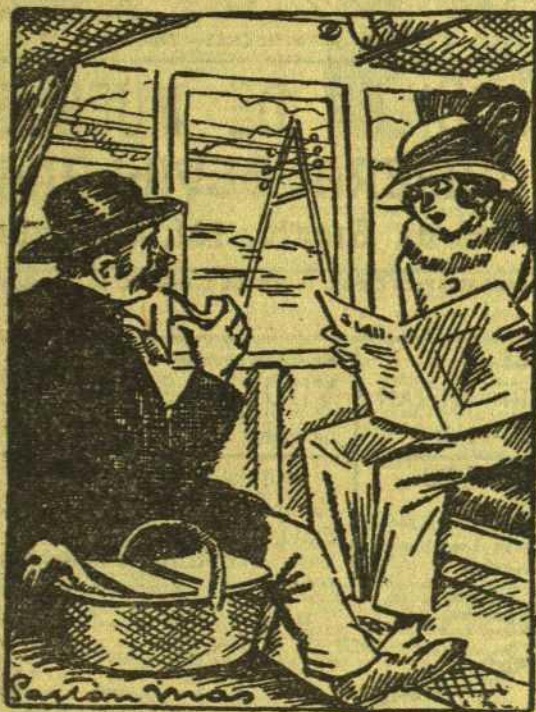
LA CARTA DE LA MARE

El fulano a la fulana :
—Escolta, tu! Acabo de trobar en el teu *secrétaire* una carta de la teva mare. Però tu no m'ho havies dit que es deia Gaston i que t'omple de petons tot el cos!

(De Ruy Blas.)

—Ja li ha fet el cataplasma que li vaig ordenar?
—Sí, senyor metge. I creurà que, per empipar-me, aquest animal només n'ha volgut menjar la meitat?
(De Le Rire.)

—Que la molesta el fum?
—Molt.
—Si que ho sento. Tindrà de canviar de vagó.
(De Le Journal Amusant.)

LOGICA FEMENINA

—Fa dos mesos estava bojament enamorada d'ell. Ara, no el puc sofrir. Com canvien els homes!

(De London Opinion.)

—M'han dit una ganga. Un pis per llogar per 6,000 francs l'any. Quan trobi els 6,000 francs, el llogo.
(De Le Journal Amusant.)

CINEMATOGRAFICA

El director.—De tipus, no està malament. Ara tenim de veure si és fotogènica.

L'aspirant.—Em tinc de despullar, oi?
(De Ruy Blas.)

—Hi ha el senyor?
—Segons. M'ha dit: «Si ve cap llauna, digues-li que no hi sóc». Que ho és, vostè?
(De Le Journal Amusant.)

XAFARDERIES

*** De La opini3n, de Madrid:
«Hojas del 3rbol caídas
juguete del viento son!» (Becquer.)
¡¡ Pero hay otras adheridas
que no las mueve un cicl3n!! (Propiedad par-
[ticular.]

Bunyol! Aix3 de les hoj3s no 3s d'en Becquer. Es d'en
Espronceda...

*** D'un diari de Madrid:

«La cura del reino animal. Cura radical de las enfer-
medades de los p3jaros, palomos, conejos, gatos, perros,
gallinas, patos y pavos. Probadlo y os convencer3is.»
Home, gr3cies!

*** Hi ha un senyor que fa cuplets que ens t3 el cor
robat. Ja n'hi hem publicat dos i no podem resis. ir la
temptaci3 d'anar-li copiant els altres. Fixin-se en aquest,
que es titola «Enemigos». Val m3s peles que l'Ensanche:

«Somos el gato y la perra
es mucha casualidad
(no li sabem veure!)
tenemos nuestro respeto
así mucho mejor se vá
(el respecte mai hi 3s de m3s)
Ella—Yo soy la perra maligna
El—yo soy el gato infernal
Ella—si no fuera tu pezuña
(ei! ja sap lo que 3s una pezuña?)
andarias tu muy mal
El—si no fuera que tu muerdes
tu la pasarias igual
R.

Bup bup miau miau
bup bup miau miau
bup bup miau miau
(aix3 3s fer l'animal)

El—Por esto te tengo celos
odio debe ser tal vez

(potser sf)
Ella—si cae una tajada
presta la tengo que coger
(presta... al 30 per 100)

El—si cae una tajada
muy previsor he de ser
(ah, vaja!)

Ella—El levanta el rabito
El—cuando ella abre la boca
(i ara!)
Ella—el sopla como el vapor
y miaula para asustar
(miaula!; qu3 vol dir aix3?)
El—si ella se pone a ahullar
(aquest home no est3 bo!)
yo me tengo de retirar
(V3s, v3s, en nom de D3u!)

Correspondència

Quimet: No hi faci gastos. D3u nos en guard d'un «ja
est3 fet».

Pep Llesques: El conte 3s molt vell, per3 molt ser3
que no li trobem manera de modernitzar-lo.

R. Gat: No. No s'hi engresqui, que perdria el temps
i els calers. El vers, va al cove.

Una aficionada: No s3 pas de qu3 s'exclama. En
aquest m3n, mentre hi hagi homes i dones, passar3 sem-
pre aix3. Faci-se'n càrrec.

R. P.: No fa pel nostre tarann3. Es massa ensopit.

Un d'Arbeca: Qui l'ha entabanat? Torni-se'n al llit...

Tres meiques: No, filles, no. Han canviat els temps,
i ara no estem per brocs. S'ha de ballar al so que toquen.

Tripitas: C3mo no? Apunti-se'n sis, que el seu conte
t3 gr3cia i persever3ncia, que deia aquell.

Montsanat: Un conte, pot anar; l'altre, pel cove. Dels
xistos, hi ha de tot. Veurem de garbellar i remenar el
que faci m3s patxoca. Ja ho veur3; no passi 3nsia.

Vel3squez II: Arri, bac3! Si publiquem el que ens en-
via, anem de cap a Figueres. No estem per romanços.

Pasqual: Sf. Se'l complaur3. El conte l'enviem a en
Buendia. Records al seu nano.

S3mines: I quin bunyol, Mare de D3u!!

ORQUESTRA JAZZ-BAND GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.

ALQUILER DE MUEBLES CAMERA SEVILLANA Paseo de Gracia, 101, (Rosell3n)

VALLERS GR3FICS COSTA, COMTE DE L'ASSALT, 45.—BARCELONA

TEATRE COMIC

Companyia Rojas - Capar3
BATALLA DE REINAS

TEATRE APOLO GRAN COMPANYIA GIBERT

Exit de Los Reyes de la Neurastenia — Aviat:
El pueblo en palacio - De Madrid al P3rrelelo
Preus baratissims

ROYAL CONCERT

Grandi3s 3xit de MARI - TERAN
Pepita Mijares i Lola-Peiro

TEATRO NOVEDADES

(Circo ecuestre)
Grandes funciones todos los dias tarde y noche
Exito grande de Les 4 D'angelys Les 6 Victoria
Cada semana nuevos debuts

Demaneu

YODEVILS PAPITESCS

Preu: 50 cts. ex.
De venda en la nostra Administraci3.

TEATRE ESPANYOL

Companyia SANTPERE - BERGES
Exit grandi3s de La senyoreta mama
El bar3 de la Rabassada

EL CANTABRIC

BARCELONA
TELEFON 4222.4

OSTRES SANTA ANA 11, 13 MARISCS

DEGUSTACI3 OBERT DIA I NIT

SOMBRERERIA

Casa Rais

LIBRERIA, 22 (BAJOS CARRER)

TRUQUE
SUCURSAL
APDO. S. ANTONIO, 26
CENTRAL SALMERON, 50-54
130755 (G)

MONTE BAR

(Antes Bombilla)

Sant Pau 75

Telèfon 4870 A.

(De 2 a 4, escudella de pagès)

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern. — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)

Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telèfon privat. — Portal de Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

VÍAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados infirmos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VÍAS URINARIAS.—Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gonorrea, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, aneuritis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PESETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—Sífilis (avariosis), escamas, herpes, úlceras varicosas (lagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticaria, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PILDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO :: :: :: ::

DEBILIDAD NERVIOSA.—Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C., Montcada, 21, Barcelona. — VENTA: Farmacia Segalá, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelort, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

PER ESPELLIFADES QUE PORTEU LES SABATES vos les deixarem com si acabéssiu de comprar-les. Encara que surtin els dits, hi falti sola, i facin «gòndola», tindreu sabates noves. Espeterrant perfecció en les soles de goma. S'adoba lo inabordable, de pressa acomodo i portat a casa. "RAPID"

Carrer Nou de Sant Francesc, 23

(prop de la Rambla)

Telèfon 2467 A

BARCELONA

Sabateria "A la Parisienne"

Comte del Assalt, 17

Calçat de color per a home, cosit a mà des de 19 Ptes.

Sabates xarolina per a senyora des de 16 Ptes.

MAISON MEUBLÉE (Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbadà, 27 Telèfon 3321 A. Barcelona. — Gran confort i saletes de bany. — Telèfon privat. — Ascensor. — Continuament reformat a la moderna.

3321 A. Barcelona. — Gran confort i saletes de bany. — Telèfon privat. — Ascensor. — Continuament reformat a la moderna.

CICLOS SANROMA MOTOCICLETAS SUN

Llegiu cada dijous XUT!

KABROL

Fa desaparèixer les cabres instantàniament i sense cap compromís. — Preu del frasc Una pesseta. — De venda en la Farmàcia del Dr. BARTOMEU, Plaça Universitat (cantonada Tallers)

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL De 11 a 1 i de 6 a 8. SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes :: :: ::

LA MUNDIAL

ARTICULOS RESERVADOS

Esparter, 6

SULFURETO CABALLERO Producte patentat contra la SARNIA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SARNIA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Assalt, 85, Barcelona, i Centres d'Especcles :: :: :: :: ::

—Senyora : si no em paga, la citaré.
—I ara ! Què s'ha cregut ! Que es creu que vaig a cites, jo ?